

GENT DEL MASNOU

Revista Gent del Masnou
n. 422 | octubre 2023

Bústia oberta - 4

Farmàcies de guardia - 5

Vivències - 6
L'EMPORDÀ, LA TRAMUNTANA
I EL MAR
Pep Parés

EL MICU "EXTRAORDINARI"
Histories de la vila - 8
Joan Muray

Espai poètic - 10
ENDAVANT, GENT DEL
MASNOU
Enric Badal

Fem poble - 12
LA NOTICIA DIFOSA A TOT
L'ESTAT

Publireportatge - 14
LLENYES MARESME
Núria Fusellas i Santi Duran

Parlem de llibres - 16
TUTTI FRUTTI
Pere Martí i Bertran

Cròniques d'ultramar - 18
LEPRA I CREMACIONS
Joan Muray

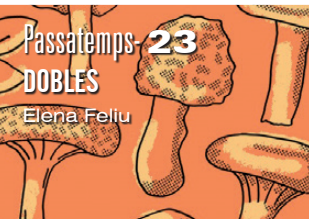
Som - 19
SAPS QUE LES PERSONES
TÒXiques NO EXISTEIXEN?
Dr. Oriol Luigo

Fem poble - 20
HOMENATGE A CARMÉ
GIRALT I ROSÉS
Rosalia Ramon i Ferrándiz

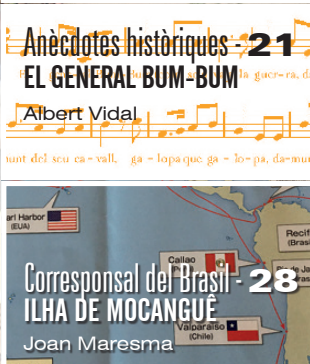
22
SER DE LA SEBA
Lluís Valls Mari

Passatemps - 23
DOBLES
Elena Feliu

La cuina de l'Antonia - 25
POLLASTRE GREC
El Cullarot
El maridatge de l'Enric
FRANCOLI
El Rebost dels Sentits

Anècdotes històriques - 21
EL GENERAL BUM-BUM
Albert Vidal

Opinió - 30
EL PERQUÈ DE TOT PLEGAT
Joan Camps Ortiz

Veus - 26
CONCERT D'ORGUE
Joana Bofarull Cervera

Corresponsal del Brasil - 28
ILHA DE MOCANGUÉ
Joan Maresma

Activitats - 31
GENT DEL MASNOU

Revista mensual de Gent del Masnou, associació civico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció Joan Camps Ortiz, Joan Casals, Santi Duran, Joan Muray, Manel Pérez i Lluís Valls

Correcció Núria Duran, Assumpta Inglada, Berta Puig (Oficina de Català del Masnou) i Maria Pujol.

Portada Estudi Santielena

Disseny i maquetació Estudi Santielena

Publicitat Santi 699 775 558

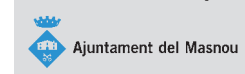
Imprimeix Comràfic

Tiratge 2.500 exemplars

Edita Gent del Masnou

Dipòsit legal B. 29.758-87
GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9 - 08320 El Masnou
T. 931 268 220
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

- L'entitat Gent del Masnou no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.
- El repartiment d'aquesta revista als socis es fa amb el suport de

ELS FETS D'OCTUBRE

S'anomenen "els fets d'octubre" al moviment revolucionari que tingué lloc durant la Segona República, a l'octubre de 1934, desencadenat per l'entrada de membres de la CEDA (confederació de partits de dretes) al govern, el 4 d'octubre. Comportà la repressió i control de les organitzacions d'esquerra. Convocada la vaga general per l'Aliança Obrera, aquest moviment fou especialment important a Catalunya, durant el 6 d'octubre, i a Astúries.

Per a les nostres generacions, "els fets d'octubre" són el moviment independentista que tingué lloc a Catalunya al voltant de l'1 d'octubre de 2017, com a culminació del procés iniciat el 2006. Aquest procés fou desencadenat, entre mil greuges més, per la declaració d'inconstitucionalitat, el juny de 2010, de l'Estatut d'Autonomia de 2006, prèviament referendat pel poble català i aprovat pel Parlament Espanyol.

Molt probablement i per manca de majories parlamentàries, tornarem a passar per les urnes al gener, continuant la davallada de vots dels ciutadans independentistes o prenent consciència del valor dels seus vots, també al Congrés dels Diputats i al Senat. És poc probable l'èxit de les actuals negociacions del partit Socialista amb els partits independentistes catalans, atès que la pretesa amnistia no té el mateix valor legal que els indults que, tot i la ferotge oposició dels partits espanyols, van poder prosperar perquè finalment es va assumir com una mesura d'indulgència, supeditada a la manca de reincidència. Els poderosos poden ser magnànims. En canvi, l'amnistia implicaria l'acceptació per part de l'Estat que les accions i sentències judicials del procés van ser contràries a la bona praxi legal i l'assumpció del fracàs de la transició a la democràcia i de la Constitució de 1978, maquilladores del franquisme.

L'actual situació de dependència dels vots catalans per part del PSOE es podria repetir al gener i fins i tot millorar, depenent de les consignes a casa nostra en favor de l'absentisme o de la participació massiva, fent servir les armes que tenim al nostre abast, que són els vots i les mobilitzacions. Un increment important en el vot independentista tindria dos efectes determinants: tornar a ser imprescindibles i demostrar que l'independentisme no ha perdut pistonada.

Gent del Masnou desitja als seus socis i als lectors d'aquesta revista un bon aniversari de l'1 d'octubre i una bona tardor, si pot ser amb pluges. *

El President

Blanc de guix
Blanc de guix és un espai d'educació artística i creació contemporània interdisciplinària.
www.blancdeguix.com #vitaminespelcervell

Vols rebre la revista a casa?
fes-te soci de GENT DEL MASNOU
gentdelmasnou@gmail.com

ESTUDI SANTI ELENA
Disseny gràfic • Il·lustració
699 775 558
santi@estudisantielena.com
www.estudisantielena.com

Bústia oberta

Les cartes dirigides a l'espai Bústia Oberta és indispensable que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i es publicaran amb el nom i cognoms de l'autor. En cap cas no es publicaran cartes signades amb pseudònim o inicials. **Per tal de donar la major oportunitat d'expressió als nostres lectors, recalquem que l'extensió dels escrits no podrà excedir els 1.600 caràcters, espais inclosos; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Data límit 20 de cada mes.** Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes, seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

REMEMAR LES CIRERES AL MUNICIPI

Benvolgut President,
No em sé avenir que, després de 3 mesos des de les eleccions municipals d'enguany, cap masnoví ni masnovina no s'hagi pres la molèstia de fer ni tan sols un petit comentari, al respecte, pel que correspon al nostre municipi.
Tot i perdre un terç dels components, "l'equip guanyador" persisteix en la seva tossuda dèria de tirar en davant el projecte que van idear per al Masnou, tot just fa 8 anys. Projecte que no serà tan excel·lent quan, entre d'altres, ha estat el causant de la davallada electoral.

Confesso que mai abans havia seguit, tan de prop, els tripijocs de les municipals com en aquesta ocasió. D'entrada però, em van sobtar els 10 candidats per a presidir l'Ajuntament i que tots ells defensessin els mateixos postulats en la presentació de les seves candidatures. Cap d'ells votaria —paraules textuals— la candidatura de J. Oliveres, afirmaren tots en aquella presentació. Diuen, però, que les paraules se les emporta el vent, i és ben cert. Hom es pregunta avui si, després d'aquella contundent afirmació, no hi havia cap altra composició programàtica que repetir ERC + PSC + En Comú Podem. El que sí que és un fet, malaurat per a tots els residents del Masnou, és que el primer acord del consistori hagi estat —per unanimitat— apujar-se els sous (59.515,09€ l'alcalde i 52.042,16€ els 4! quatre tinents d'alcalde).

El Masnou, d'any en any, s'està

empobrint més i més; només cal veure el tancament de parades al Mercat Municipal i de comerços de la vila. I els nostres regidors sols pensen en apujar-se el sou, com a prioritat absoluta. Després, vindrà la vanitat de "a mi em va votar la majoria!" De quina majoria parlen? La meitat de la població no va votar! Aleshores, quines són les ganes que els empenyen, en realitat? Arribar a la jubilació asseguts a l'escó! Sí senyor, aquesta és la determinació prioritària! No ens enganyem. I els socis de l'acord programàtic: esperant —carregats de paciència— el seu torn, mentre van fent la viu viu, tot prenent nota de com funciona el remenar les cireres al municipi del Masnou.

Àngel Zamora i Garcia

AMPARO VÁZQUEZ, MESTRA

Amparo, fa uns anys vaig deixar Masnou, no era definitiu, qüestió de família, però per a mi era una excursió a l'infern, lluny dels meus, del mar, sense poder parlar la meua llengua...

No recordo si et vaig avisar, aquells dies havia tingut un accident que hem va deixar completament desorientada. Per sort va arribar el cobejat retorn. Els fills, em deien —mama, no tornis, Masnou ja no és el mateix—. Tenien raó.

El pi centenari que alegrava les cases del carrer, que donava aixopluc als ocells, que ens transmetia la il·lusió que darrera el ciment hi havia un bosc mediterrani, ja no existeix.

Ara vinc d'assabentar-me que vas marxar.

M'he perdut Amparo en un paratge abandonat, sense lletres, perseguint les paraules que ja no direm.

Vas ser una bona amiga, una amiga de l'ànima.

És cert, Masnou ja no és el que era, sense la teva presència amable de dona-fada, mestre i educadora, devota lectora, amiga dels ocells a qui llençaves engrunes de pa asseguda a la placeta prop de casa teva. Això és el que explicaves la darrera vegada que et vaig llegir. Diguem, ja has anat a Macondo? Allà ens trobarem.

Ploro per tu, Amparo, pels somnis que vam compartir, les hores que vam viure i els poemes que van tremolar a la teva veu.

Paul Valery/Amparo
Caminem pel bosc amic
no som els amants
que esmenta el poeta
però coneixem els camins
que la lluna il·lumina
I els secrets
de les flors misterioses
que es baden a la nit.
Ara, vaig sola.

Rosa Illa.

JARDINS DEL MIL·LENARI I CAL ROS DE LES CABRES

En números anteriors dues veïnes qüestionaven les obres dels Jardins del Mil·lenari, importants per disposar d'uns espais públics de qualitat.

Al projecte inicial s'hi proposava: reordenació dels usos, millora dels accessos i dels vials perimetrals, i ampliació de l'edifici.

Es pretenia una millor distribució dels diferents àmbits dels jardins: l'espai dels gossos, s'ampliava i millorava darrera de l'Altell de les Bruïxes. Els jocs infantils s'agrupaven en un sol espai. L'espai davant del casal es feia més gran per poder fer-hi més activitats. L'espai dels tendals de lona i les pistes de petanca del casal s'incorporava als jardins com un espai d'estada més.

Als accessos, des del carrer de Fontanills s'anul·lava una de les escales i es feia una nova entrada

a peu pla. Des de Santiago Rusiñol es proposava una rampa i escales accessibles. Des de Mare de Deu de Núria es pavimentava des de Jaume I fins al casal. I des de Generalitat de Catalunya s'ampliava la vorera fins a tota l'amplada de Capità Maristany Noms. La cruïlla entre Fontanills i Generalitat de Catalunya es millorava per facilitar el gir dels vehicles.

Es preveia l'ampliació del casal de Cal Ros de les Cabres: una nova sala, l'aprofitament del desnivell incorporant als jardins la coberta, etc.

El projecte no s'ha pogut completar perquè durant l'execució de les obres van aparèixer restes romanes que han motivat la intervenció dels serveis d'Arqueologia de la Generalitat. L'Ajuntament, un cop disposi de les conclusions tècniques, preveu modificar-lo i fer compatible les restes arqueològiques amb les obres.

Ricard Plana i Artús
Regidor d'Urbanisme i Obres

Farmacèutics del Masnou

Farmàcia de guàrdia

El servei de guàrdia de les Oficines de Farmàcia del Masnou serà de 08 a 22 hores

Octubre 2023		
1	diumenge	Dominguez
2	dilluns	Ocata
3	dimarts	Riera
4	dimecres	Fàbregas
5	dijous	Viamar
6	divendres	Dominguez
7	dissabte	Aymar
8	diumenge	Aymar
9	dilluns	Riera
10	dimarts	Fàbregas
11	dimecres	Dominguez
12	dijous	Dominguez
13	divendres	Aymar
14	dissabte	Ocata
15	diumenge	Ocata

Octubre 2023		
16	dilluns	Fàbregas
17	dimarts	Viamar
18	dimecres	Dominguez
19	dijous	Aymar
20	divendres	Ocata
21	dissabte	Riera
22	diumenge	Riera
23	dilluns	Viamar
24	dimarts	Dominguez
25	dimecres	Aymar
26	dijous	Ocata
27	divendres	Riera
28	dissabte	Fàbregas
29	diumenge	Fàbregas
30	dilluns	Dominguez
31	dimarts	Ocata

Novembre 2023		
1	dimecres	Ocata
2	dijous	Riera
3	divendres	Fàbregas
4	dissabte	Viamar
5	diumenge	Viamar
6	dilluns	Aymar
7	dimarts	Ocata
8	dimecres	Riera
9	dijous	Fàbregas

Horaris de les farmàcies del Masnou

	telèfon	de dilluns a divendres	dissabte
AYMAR - Almeria 14	93 555 03 81	de 9 a 21 h	de 9 a 14 h
DOMÍNGUEZ - Enamorats 2	93 540 98 52	de 8 a 20.30 h	de 9 a 13.30 h
FÀBREGAS - Navarra 68	93 555 19 79	de 9 a 13 i 16.30 a 20 h	de 9.30 a 13 h
OCATA - JF Kennedy 5	93 555 33 08	de 9 a 20.30 h	de 9 a 20.30 h
RIERA - Josep Llimona 22	93 555 08 55	de 9 a 20.30 h	de 9 a 20.30 h
VIAMAR - Prat de la Riva 23	93 555 04 03	de 9 a 20.30 h	de 9 a 14 h

L'EMPORDÀ, LA TRAMUNTANA I EL MAR

Pep Parés

L'escala | foto PEP PARÉS

Cada estiu té el color dels llibres que llegeixo i dels indrets on passo el *dolce far niente*, bàsicament a casa. Resulta, però, que he estat uns dies a la costa Brava i, a sobre, rellegint el Quadern Gris d'en Josep Pla. O sigui que he connectat doblement amb l'Empordà: per la lectura i per l'estiueig

Josep Pla | WIKIPÈDIA

Josep Pla, de Palafrugell, descriu els paisatges i els personatges d'aquest indret amb una precisió d'adjectius i un vocabulari ric en dites, frases fetes i paraules de la terra, plenes de matisos, que ara es mantenen en la llengua però no en la parla, és a dir, que les hem deixat de fer servir. Té una prosa directe, sense orfèbreria sintàctica. Perfilava com ningú les persones que l'envolten que són un retrat ben fidel de la mateixa humanitat.

En el seu temps, la Costa Brava la gaudien els propis habitants de la comarca. La gent de l'interior, és a dir, de Palafrugell, Santa Margarida, Mont-ras, etc., era qui bàsicament estiuejava a la platja... I algun gironí o barceloní vingut de lluny. Parlem de començaments del segle XX.

Ara estic a l'Escala, més enllà de la literatura, amb el poble curull de forasters, i observo amb els propis ulls un mar enrabiat que penetra fins al fons de les dues caletes de la part vella del poble. Ningú no gosa banyar-se per deixar-lo esbravar sense noses. De nit la temperatura baixa i els llamps il·luminen la proa granítica del Cap Norfeu. Al revés de terra endins, els llamps marins són allargassats i baixen fins a la ratlla de l'horitzó com llances de llum que s'hi claven. La remor del mar no bressola sinó que colpeja l'oida amb tones líquides que s'esclafen contra el rocam.

Després de la tempesta arriba l'alba amb el cel tan carregat de boires que no sé com s'hi aguanten. Hi

destaquen tots els matisos del gris. Els escumalls marquen les crestes blanques de les ones i es multipliquen aquí i allà: un remat ingent de xais que pasturen pel mar. Tot i està arcerats a prop del port, alguns vaixells estan entre dues aigües, mig inundats i amb la proa exageradament amunt, molt tibada per a no ofegar-se. La popa gemega amb el motor fora borda ben submergit.

Sento respecte per les exageracions que porta el canvi climàtic: el mar enrabiat d'allò més, vents potents que trenquen els límits de les devastacions anteriors. Plugues incontinents que descarreguen amb fúria l'aigua com no s'havia vist mai! Tornados que comencen a ser habituals en la Mediterrània...

Llegeixo que un veler de nou metres d'eslora ha desaparegut mentre navegava de Cala Galdana, Menorca, fins a Mallorca. Un vaixell i pare i fill engolits pel mar per atrevir-se a sortir quan s'anunciava una tempesta forta. Un amic meu mariner s'estranya d'aquest episodi: cap senyal de socors, cap GPS actiu, cap trucada de telèfon, cap localització precisa en un mar tan proper...

A la mateixa hora, la Mediterrània s'empassa persones migrants entre Àfrica i Europa, entre la

La Bulli Fundació | foto PEP PARÉS

misèria i el somni. Que dur que és el mar quan no es respecten les seves lleis, quan te la jugues malgrat paguis amb la mort la gosadia de voler una vida millor.

A la cala Monjoi, la Bulli Fundació, o el Bulli1846, reemplaça al restaurant més famós del món. Ara s'hi degusten espais filosòfics i històrics sobre el menjar, records audiovisuals de l'esplendor conceptual i gastronòmic passat amb l'enginyeria culinària al màxim nivell: obres d'art dins del plat! I el reconeixement mundial a l'obra de Ferran Adrià i el seu equip. Hi vaig sopar una vegada al 1999. El racó de taula on vaig seure continua sent la part més emotiva de la visita. Així com la taula rodona a la terrassa amb vistes al mar: l'espai més desitjat dels amants de la gastronomia del món mundial!

Després d'aquest mosaic de vacances d'estiu, acabo pausadament amb Josep Pla des de Palafrugell: *Ha fet un dia endormiscat, somort, plujós, amb ruixats curts intermitents que han enfangat els carrers i han tancat la gent a casa. Aquesta cosa que tenen els pobles, que de vegades sembla que no hi ha ni una ànima. Així he passat tota la tarda a casa amb la família parlant d'una cosa i l'altra... Any 1918. **

Setmanari festiu de la Costa Llevantina

D'aquest setmanari satíric que es publicava a Badalona, en va sortir el primer número entre el 1915-1917, però no se'n sap la data que va tancar, tot i que devia ser pel setembre de 1923, ja que el general Miguel Primo de Ribera y Orbaneja (Jerez de la Frontera 1870-París 1930) va fer un cop d'estat organitzat quan era capità general de Catalunya, entre el 13 i el 15 de setembre, que va estendre per tot l'estat. Va durar fins al 1930, i va fer tancar portes a tot el que fes tuf de catalanisme.

Capçalera del número extraordinari d'El Micu

El Micu abastava des de Badalona fins a Vilassar, i a tots els pobles hi tenia corresponents, que actuaven amb pseudònim, així podien dir el que els semblés i ningú sabia d'on havia sortit la notícia. A més els corresponents tenien qui els subministrava notícies certes i xafarderies que circulaven per les poblacions.

Posaven a parir, com es diu ara, a tothom qui els semblava, fument garrotades allà on feia vot. Això no vol dir que tot el que deien fos cert, ja que de la majoria de premsa d'aquest estil, sovint no es pot creure tot el que diuen. Actualment també hi ha premsa com aquesta, tot i que, normalment, posen noms i cognoms, així, si hom se sent al·ludit, pot demanar judicialment el periodista que ho ha posat. Per tant, transcriuré íntegrament l'escrit corresponent al

“EL MICU”

Masnou, però sense posar, o millor dit, posant unes ics al lloc que correspondria a un nom de persona, ja que sense saber segur si el que diu era veritat, podríem embrutar persones de les quals encara hi ha descendència.

Crec que fent-ho així, és suficient per veure el tarannà de l'època i les bromes, o no tant, que gastaven. Realment és un testimoni d'una època en què la gent es divertia sense sortir del seu clos.

El tros dedicat al Masnou deia així:
PER MASNOU ES DIU...

Que diumenge, tota la tarda, la Companyia, o sigui la colla dels apellissats de la Catequística, estaven fent els ninots amunt i avall esperant una altra Companyia del mateix gremi, de Gelida, que per cert portaven molta gana; perquè els donaren un sopar que n'hi havia per llepar-se'n bigotis i tot. Després feren funció tan bé com varen poder. Jo no diré que ho fessin malament, però els apellissats ho pelen millor.

Que quan feien la peça es varen apagar els llums, i que hi va haver un grapeig que semblava a ca la Llo.s.s.

Que hi ha un carrabiner que no pot sofrir que diguin res de la seva xicoteta (Doncs jo et participo que quan la trobaré li diré «morros de figa»).

Que la simpàtica i formosa Srta. XXX té molts pretendents. ¿Que no veieu que només ha de ser per a un i els que quedin se l'hauran de «pa...laiar?»

Que l'Isidret dels banys d'en Feliu val un imperi.

Que el noi mitjà del Sr. XXX, en el tren només fa que explicar-nos sopars de duro.

Que la XXX de can (XXX), la XXX i la de can XXX, es veu que tenen ganes de prometre's (que me queireis, chicas?).

Que a la platja allà a les 9 del vespre s'hi veuen uns quadres que ni pintats a l'oli es veurien millor (i això que és fosc).

Que en XXX s'agenollà demanant perdó als seus pares, per les malifetes que fins ara els havia fet.

Que en XXX (XXX) és lo més estufat i orgullós que es coneix.

Que en XXX és d'aquells que per l'una li entra i per l'altra li surt.

Que el noi de l'agutzil aviat portarà galons. (Sí... galons m'has dit).

Que en XXX de can XXX val moltes peles.

Que a la fàbrica de can Xala hi ha molts llorus.

Que en XXX-XXX està buscant el qui porta les notícies en El Micu, puix no pot pair que es digui que ses filles vagin de nits per sota els garrofers i ben acompanyades.

Que en XXX va fugir del Masnou amb catorze mosses per a examinar-les, si moltes vegades, pobre xicot, ni sap quin pito toca.

Que hi ha unes comtesses del XXX que fan el maco amb el bastó, bo i passejant. (Semblen gitanos contractants de gossos).

Que en XXX, pare, està filosofant i estudiant el Debe, doncs té una gran pluja d'anglesos que l'empaiten.

Que el torero i en XXX són sempre a l'Eden Concert a fer pràctiques de llengua amb Mademoiselles.

Que la XXX té el gos rabiós. Pobra dona està desesperada, i li diu: «fill meu, ja no em podràs fer aquelles llepadetes que em donaven tant de gust».

I que... apa siau.
JESÚS QUE TORNA

Aquest pseudònim del corresponent al Masnou, es va descobrir de qui era, d'en Tomàs Ferrer, i li digueren des d'aleshores "El Micu", nom de la revista en la qual escrivia. Era en Tomàs Ferrer i Sust, comerciant i polític, nat al Masnou el 1902, que fou alcalde del Masnou en temps de la II República espanyola, del 1931 al 1934, i novament, durant uns mesos del 1936. Va morir a l'exili, a Buenos Aires, Argentina, 1969. Actualment té un carrer a la nostra vila dedicat a ell. ✨

Primera pàgina d'aquest número extraordinari

Fons consultats • Revista El Micu, núm. extraordinari, aparegut el 4 d'agost de 1917. • Arxiu biblioteca Joan Muray, El Masnou

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

La seva immobiliària del Maresme

93 555 69 03 • www.meslloc.com

Espai poètic

Enric Badal

El bon amic Esteve Pujol –mestre, formador, escriptor, cantaire...- fa dos anys que ens va deixar. Avui el fem present amb aquest poema que va escriure el juny de 1995

ENDAVANT, GENT DEL MASNOU

No us canseu, Gent del Masnou,
que el que feu és cosa bona:
ens feu sentir vilatans,
ens feu sentir vora vora;
entreteixiu molts camins
i relligueu cent mil coses.

Ens feu reviure el passat,
(ai del qui no té memòria!);
ens feu més viu el present
(sempre esteu fent coses noves!)
i ens prepareu el futur
(fer el que feu millora el poble!).

No us canseu, Gent del Masnou,
siguin amargues o dolces,
amb mar calma o amb maror,
amb vent de popa o de proa,
singleu amb ànim valent,
singleu per aigües ben nostres.

Que mai no serem a port,
que mai la feina no sobra,
que mai no ho haureu fet tot,
que mai el cor no reposa
quan hi ha tanta cosa a fer
per a bé de casa nostra.

No us canseu, Gent del Masnou,
no us canseu, que l'esforç costa;
si us serveix d'agraïment,
si us serveix d'alguna cosa,
sapiguen que un poble us diu:
Endavant, i pit i fora!

Esteve Pujol i Pons

FOTOGRAFIA
ESPORTIVA I D'ESDEVENIMENTS

dufefoto

MARTI DURAN FELIU
@DUFEFOTO
DUFEFOTO@GMAIL.COM

CORRE LLENGUA 2023 LLENGUA LLIBERTAT

Diumenge 22 d'octubre de 10 a 14 al Pati de Can Malet

10h **Inauguració** del Correllengua.
Colla bastonera **Ple de Cops**

11h **Gimcana**

13h **El món màgic** del mag **Xavi Puk**

Lectura del manifest i cloenda amb
Diablers del Masnou

Durant tot el matí activitats i jocs diversos

En cas de pluja a la 2a planta de Can Malet

Ho organitza

Hi col·laboren

Disseny: @annafeny/llm23

LA NOTICIA DIFOSA A TOT L'ESTAT

Just a principis d'aquest setembre el diari El Llobregat anunciava actuacions de salvament del mític petroglif neolític del cim del Montpedrós a Santa Coloma de Cervelló

Juliol del 1993 | foto KUMIKO SUZUKI |

Fins aquí la notícia localment intrascendent enmig del mullader del cas Rubiales, tot i que el diari precisava: La pedra amb inscripcions de fa milers d'anys "ha sigut deliberadament destrossada" i els danys provocats tenen un valor incalculable... Però casualitats de la vida, dies abans, TV3, fent-se so de la mateixa notícia, ja havia aclarit que la inscripció havia estat esculpida just fa una trentena d'anys i testimoniava: l'autor del monòlit icònic ha sortit a la llum per evitar que l'Ajuntament de Santa Coloma de Cervelló gastés milers d'euros en la seva restauració.

Ja des del primer moment de la notícia, gent del Masnou ens vam adonar que l'autor no podia ser altre que el talentós i polifacètic Francesc Punsola i Izard, resident al Masnou des de fa disset anys, al qual la secció d'entrevistes GENT AMB GENT CONVERSES d'aquesta revista del setembre de 2018, vam entrevistar i que en l'epíleg final de l'entrevista resumíem amb la frase: **Més que un cavall salvatge, Francesc Punsola i Izard sembla un ésser vingut d'un món desconegut on la llibertat individual és genètica i indomesticable.** La intuïtiva creativitat de la seva obra no té edat, genèticament és possible, ja que tots els mortals procedim de l'esperma d'un rebesavi d'un nombre infinit de milers d'anys que ben segur influeix en cadascú de nosaltres.

En aquesta edició ens plau publicar la fotografia de la pedra tal com ell la va deixar, i cada lector de la revista pugui gaudir íntimament del seu impacte i a la vegada l'hem emplaçat per una pròxima trobada interessada a saber tots els seus projectes de present i de futur. ✨

RAS I CURT a Francesc Punsola

El primer que fas quan et lledes Rentar-me la cara i pentinar-me **Menjar preferit** Els calamarsets farcits segellats amb un escuradents **Estació de l'any** La tardor **Mar, muntanya o ciutat** Muntanya **Quin superpoder t'agradaria** Volar sense ales, arreglar-se les plomes és una murga **En el temps lliure...** M'agradaria explorar el cosmos a bord d'un plat volador amb un equip de científics, buscant civilitzacions perdudes **Tens algun mestre** Tots són els meus mestres, del més petit al més gran **Pel·lícula o sèrie, quina?** La dimensió desconeguda **Actor/actriu favorit?** Milena Belva **Tatuatges: sí o no i on?** Tatuatges només en l'àmbit tribal, en l'àmbit urbà no ter cap sentit **Un llibre** El tercer ull **Música...** Rock Simfònic dels 60/70 de qualsevol mena, en especial Yes **Tens una vareta màgica, que faries pel poble de Masnou** Faria un telecadira Masnou Tibidabo o un Ferry Masnou Barcelona **Color** El color de la panxa dels avions *Spitfire* de la Segona Guerra Mundial.

Petroglif neolític del cim del Montpedrós a Santa Coloma de Cervelló

Escanegeu el QR i podreu veure:

Versió RAC1

L'autor del fals gravat prehistòric: "no entenc com he pogut ensarronar a gent que té molts estudis"

Escanegeu el QR i podreu veure:

Catradí a la carta

La tarda de Catalunya Ràdio Apareix l'autor d'una obra considerada prehistòrica: "Vaig fer-la jo fa trenta anys"

Escanegeu el QR i podreu veure:

Youtube

!El "sapiens" que va esculpir un petroglif neolític al Baix Llobregat és viu!

LLENYES MARESME

Núria Fusellas i Santi Duran

L'Andreu i en Josep són al capdavant de Llenyes Maresme, un negoci que ja suma més de 16 anys! Les coses han canviat molt d'ençà que el pare de l'Andreu feia de carreter a Vilassar de Dalt, baixant la llenya de la muntanya pels forners

A l'octubre comença la temporada forta, en què **s'amplia l'horari**, que passa a ser **de dimarts a divendres matí i tarda i dissabte i diumenge al matí**, i l'únic dia que tenim tancat és el dilluns.

Hi ha dues maneres de comprar la llenya:

A domicili, a partir de ½ tona.

Venint a buscar-la en cotxe, que puja a la bàscula abans i després de carregar la llenya, així el pes és exacte. I també a feixos.

D'on ve la llenya?

Respecte als tipus de llenya, en tenim d'alzina de la zona del Montseny, de faig de la Vall de Bianya, d'olivera de Córdoba i de Pi.

I pèl-let?

És clar, sacs de pèl-let, tan demandats avui en dia.

Els feixos d'estelles per encendre **són el producte estrella**, ja que faciliten molt la feina. A l'època de les calçotades, com no podria ser d'altra manera, venem sarments de vinya, que ens les puguen de Vilafranca per donar aquell aroma inconfusible de les coses com s'han de fer. També tenim pastilles per encendre, ecològiques sense olor. En general, tenim tots els productes que giren al voltant del foc.

Com fem la comanda?

Tenim un telèfon de comandes amb personal per atendre les trucades. Al mateix número es poden fer també per WhatsApp. El servei de repartiment es a pràcticament tot el Baix Maresme i a Barcelona si cal. Ah!, i amb tots els sistemes de pagament.

La vostra ubicació?

A Alella, darrere el camp de futbol del Masnou, Avinguda Badalona, 7-9, fronterers amb el Masnou.

Allà que anem!

Esperem veure-us aviat, perquè aquesta calor en dos dies s'acaba, i després, tots a córrer! ✨

Feixos de tots els tipus de llenya

La bàscula

Sacs de Pèl-let

Sarments de vinya

LLENYES MARESME ADVA. BADALONA 7-9 ALELLA - 681347625

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Títol Tutti frutti
Autor August Bover
Editorial Documenta Balear
Col·lecció "Magatzem Can Toni", 157
Lloc i any d'edició Palma, 2021
Pàgs. 170

ANÈCDOTES PER A TOTS ELS GUSTOS

August Bover (Barcelona, 1949) és professor, filòleg i escriptor, establert a Sitges des de fa una colla d'anys.

La seva obra, al segle XX, se centra en l'assaig, i al XXI hi afegeix una extensa producció poètica. Passada la pandèmia ens va sorprendre amb un recull de prosas breus titulat, molt encertadament, Tutti frutti, i subtitulat, amb el mateix encert, "Anecdolari". Es tracta d'un conjunt de més de cent trenta anècdotes breus (les més llargues ocupen dues pàgines i mitja i les més curtes encara no mitja) viscudes per l'autor o explicades per amics, col·legues i coneguts (aquestes són una cinquantena i l'autor sempre en dona la font: Jordi Carbonell, Salvador Oliva, Montserrat Corretger, Mercè Senabre, Albert Rossich...); anècdotes que l'autor, com ha dit en més d'una ocasió, mantenia en la memòria, explicava de tant en tant en trobades d'amics i de companys de feina, i que es va animar a escriure, atiat pels oients, que s'ho passaven d'allò més bé. Bover les ha agrupades en tres grans blocs: "Tutti frutti" (p. 17-75), que en recull de tota mena i d'allò més variades, des de la dècada de 1970 (els anys de la universitat tardofranquista) fins a la dècada de 2010 (els anys del Procés); "Llengua amb tàperes" (p. 77-130), en aquest cas centrades en aspectes lingüístics, tant del català (majoritàries) com d'altres llengües (sard, anglès...); i "Catalans pel món" (p. 131-165), que, com indica el títol, recull anècdotes viscudes per catalans (la majoria pel mateix Bover) arreu del món.

El conjunt de prosas són de molt bon llegir, estan molt ben escrites, com tota

l'obra de Bover, i m'agradaria destacar-ne tres característiques. En primer lloc, l'humor. Un humor fresc, que sovint et provoca un somriure, gairebé sempre al final del text, sorprenent o inesperat, com és propi del conte i de la narrativa oral. En segon lloc el valor històric d'uns textos aparentment insignificants, "anecdòtics", ja que amb pinzellades breus, naturalment, Bover hi parla de la dictadura franquista, de la transició, del Procés, de polèmiques lingüístiques, de les noves tecnologies, del món acadèmic... I en tercer lloc, la catalanitat insubornable, la lluita per fer que el català i la literatura catalana sortissin del gueto en què el franquisme havia intentat reduir-los i fer que fossin reconeguts internacionalment. Sense cap mena de dubte que August Bover, amb les seves classes, amb els seus articles i llibres i amb el seu exemple, hi va ben contribuir.

Permeteu-me d'acabar aquesta ressenya amb unes paraules del professor Jaume Martí, a la presentació del llibre a Vilafranca del Penedès, el dia 3 de maig de 2023, ja que són una invitació a llegir el llibre tinguem l'edat que tinguem: "Efectivament, Tutti Frutti ens proporciona un document viu i divertit d'una època que no en fou massa de divertida, però que l'August Bover sap filtrar literàriament per treure'n unes essències vitals que esdevenen un reclam per a les noves generacions, si més no, per a aquells joves que tinguin una mica de curiositat pel món que els va precedir." ✨

No us ho perdeu!

Zampa

III Premi de
Fotoperiodisme
Héctor
Zampaglione

Tertúlia
fotogràfica

Presentació
i defensa dels 10
projectes finalistes

Dissabte 18 de novembre, de 12 a 20 h

Al Cinema La Calàndria (entrada gratuïta)

www.premiozampa.org @premiozampa

ARENAS PUBLICITAT

Més de 25 anys d'experiència
al sector publicitari

935 550 986

www.estampadosarenas.com

Ho organitzen:

Hi col·laboren:

Amb el suport de:

LEPRA I CREMACIONS

Joan Muray

Per als occidentals, molt ben acostumats, la immersió en un «món» com el de l'Índia, on els costums són tan diferents dels nostres, és una prova molt potent que et cura, si això és possible, per entendre millor altres cultures, religions, costums, etc.

El primer cop que veus, pel carrer, un leprós (no és el mateix veure'l en un reportatge televisiu), et causa un impacte molt fort, tant, que et transfigura el rostre, i et fa fer una mena de ganyota, no vull dir de fàstic, sinó d'incomprensió. Una ganyota que vaig veure reflectida en una parella companys de viatge, i que vaig plasmar en fotografia. Llàstima que no la puc posar aquí, ja que ho diria tot del que aquell moment passa pel teu magí.

Aquí, al nostre món, un leprós, que sí que n'hi deu haver, però en un estat molt primari, estaria en un hospital, però allà van pel carrer, i és molt trist i et sents impotent.

L'altre fet que et sobta són les cremacions públiques (ara aquí també es fan cremacions, però en tancat). És un altre dels «espectacles» que pots veure i viure per aquelles terres.

No totes les cremacions són iguals, ja que, com en tot, hi ha classes. Els més pobres, amb quatre

fustots passen, i a mesura que va pujant l'estatus del mort, les fustes es van fent més bones, total per cremar-se igual, però no és ben bé igual, ja que com sabeu, la flaire d'una fusta bona no és la mateixa que la d'una de poca qualitat. I els narius bé que ho saben. Ja hi ha aquella dita que diu que "Se n'agafa més pel nas que en un cabàs".

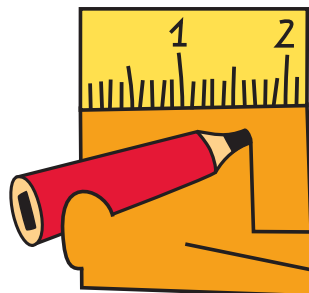
Una altra particularitat de les cremacions públiques, i també relacionada amb l'olfacte, és l'olor que desprèn la carn cremada. Sembla irreverent el que dic, però fa, si fa no fa, la mateixa flaire de la carn a la brasa. Al cap i a la fi, no és altra cosa, però per nosaltres, dir-ho així sembla una falta de respecte al mort i als familiars.

I tal com vaig cloure la crònica del mes de maig, cloc aquesta dient: I ara us preguntareu si tot això es pot païr. Doncs sí, a mi em va fer, i em fa, càvil·lar molt. Cadascuna d'aquestes experiències és una gran lliçó de vida i mort, que ens fa estimar més el que tenim. *

FEMflocs

fusteria en general

fusteries exteriors • dissenys propis personalitzats
mobles a mida • portes i tarimes
restauració fusteries nobles

630 462 904 • 937 566 168 • femflocs@gmail.com • www.femflocs.com

SAPS QUE LES PERSONES TÒXIQUES NO EXISTEIXEN?

Dr. Oriol Lugo
www.owlpsicologia.com

Tots coneixem el terme de "persones tòxiques", però i si en realitat no existeixen aquest tipus de persones?

Aquesta pregunta me la vaig formular fa un temps i vaig arribar a una gran conclusió. Les persones tòxiques no existeixen, en realitat existeixen les relacions tòxiques.

Permet-te'm que t'ho expliqui amb una metàfora química. L'oxigen és un gas que tots respirem a diari per a poder mantenir-nos vius. En si, no és tòxic a excepció de quantitats molt elevades. Però, què succeeix quan aquest oxigen es troba amb una flama? El resultat és una combustió.

Això és el mateix en el cas de les persones. Sempre hi ha un context, que és el marc en el qual s'estableix aquella relació. Una persona pot ser considerada com a "tòxica" però potser en un altre context o situació podríem considerar que no ho és.

El fet de desterrar el terme de "persones tòxiques" i començar a parlar de "relacions tòxiques" ens permet poder anar més enllà i ampliar la nostra mirada. Ja no posem tota la culpa o responsabilitat en un únic individu, sinó en el conjunt global que és la relació.

També quan parlem de persones tòxiques, estem usant unes etiquetes que faciliten un judici gratuït sense parar-nos a pensar en la complexitat que hi ha al darrere d'aquell individu o d'aquella relació. Perquè la gran majoria de les mal anomenades com a "persones tòxiques", acostumen a ser gent que acumula ferides del tipus emocional. Moltes

d'aquestes ferides i necessitats no cobertes provenen de la infància, i com a adults generen uns patrons que no faciliten que l'individu pugui passar pàgina. Aquests elements fan que quan aquesta persona es trobi amb una altra la qual també arrossega la seva pròpia motxilla emocional, llavors és quan es genera una reacció química que pot ser explosiva. D'aquí el sorgiment de les relacions tòxiques. Per tant, abans de jutjar als altres, primer cal explorar que pot tenir aquella persona i també que és el que tu tens en el teu interior.

No és qüestió de justificar els comportaments nocius o les conductes que generen violència o dolor, sinó d'anar més enllà i entendre que si volem sentir-nos en pau, hem de fer primer un treball interior per després establir els límits corresponents.

Només així superarem el tòpic de "les persones tòxiques" o la ràpida resposta de: "són els altres els que han de canviar, no jo". *

3er TEMPS
el bar del poliesportiu
Sant Miquel 23 - 08320 El Masnou

Fem poble

HOMENATGE A CARME GIRALT I ROSÉS

Rosalia Ramon i Ferrándiz

Homenatge de les Capitanes del Masnou a Carme Giralt i Rosés

El diumenge 3 de setembre va fer un any que ens va deixar Carme Giralt i Rosés, filla predilecta del Masnou, Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, fundadora de l'Escola Bergantí i Capitana del Masnou entre molts altres mèrits i èxits.

Les Capitanes del Masnou, associació que, també, ella va contribuir a fundar, vam retre-li un homenatge al pati de l'escola Bergantí, acompanyades per familiars i amics de la nostra companya, veïna i amiga. Les intervencions van destacar la seva trajectòria vital i cívica, d'implicació amb el Masnou des de l'educació, l'associacionisme escolta i la política institucional amb el seu pas per l'ajuntament com a primera dona regidora del municipi.

El seu caràcter inconformista i alhora constant, tossut i treballador, la qualitat d'amiga dels seus amics i defensora del progrés, de la justícia social i del seu país, van fer de Carme Giralt una persona decisiva en totes aquelles causes amb què s'havia implicat. Una persona a qui agraïem sempre la inestimable voluntat de preservar la memòria del Masnou sense deixar mai de treballar per cohesionar i fer avançar la societat amb els valors de l'esforç i la responsabilitat. Per això, en memòria d'ella, de les seves arrels i la seva vinculació al territori, l'acte va incloure la plantada d'una olivera. ✨

AULA DE MÚSICA
la de al

TALLER DE MÚSICA EN FAMÍLIA

Per a nens i nenes de 6 mesos a 3 anys

Flors i Calcat 7-9, El Masnou
637 736 203 | Marta Colomer
martaclaudesol@gmail.com

EMA ASSESSORS

Assessoria d'empreses i particulars des del 1984

Assessorament i gestió fiscal
Comptable i laboral
Assessorament jurídic mercantil
Herències
Donacions

Torrent Vallmora, 16 local - 08320 El Masnou
935 400 673
tonitrillo@elmasnouassessors.cat

EL GENERAL BUM-BUM

Albert Vidal

Qui més qui menys ha sentit alguna vegada aquesta cançoneta:

El general Bum-Bum quan se'n va a la guerra, damunt del seu cavall fa tremolar la terra.

El gene-ral Bum-Bum (co)n se'n va a la guer-ra, da-munt del seu ca-vall, fa tre-mo-lar la ter-ra. Da-munt del seu ca-vall, ga-lopa que ga-lo-pa, da-munt del seu ca-vall, ga-lo-pa-munt i ga-vall. El ca-vall és de car-trò... a-par-teu les cri-a-tu-res! Qui(e)l ca-vall és de car-trò... i s'es-pan-taj no té por... Ram-pa-ta-pla-n, te-re-te-té, pa-ta-pim, pa-ta-pum se'n va a la guer-ra. Ram-pa-ta-pla-n, te-re-te-té, pa-ta-pim, pa-ta-pum. Se'n va a la guer-ra! ge-ne-ral Bum-Bum.

www.cantut.cat - Cançons de tradició oral

I continua explicant gràcies i desgràcies d'aquest general de nom tan especial. L'escrigué el 1920 el pedagog, músic i poeta Joan Llongueres i Badia per al seu fill Marià i aviat es convertí en cançó popular que es cantava a l'escola, als espais i en festes infantils de tota mena.

Però, va existir alguna vegada el general Bum-Bum?

Per esbrinar la qüestió cal remuntar-nos a l'any 1870. Dos anys abans, la reina d'Espanya Isabel II va haver d'exiliar-se a França davant l'oposició dels militars encapçalats pel general Juan Bautista Topete durant la revolució coneguda com "la Gloriosa".

Després de la seva marxa i de promulgar-se les Corts Constituents, l'aspirant a president del govern Joan Prim inclogué en el seu programa, de cara a les eleccions del mes de gener de 1869, l'abolició de les Quintes, el sistema de lleves forçoses que obligava una cinquena part dels homes disponibles, elegits per sorteig, a ser reclutats per anar a la guerra, a no ser que paguessin una gran quantitat de diners al govern per lliurar-se'n.

Però només arribat al càrrec, Prim va decretar una lleva de 25.000 homes destinats a les sublevacions de Cuba i Puerto Rico que va promoure l'inici de nombroses manifestacions i actes de força a tot l'Estat, creant-se la Lliga contra les Quintes i el Centre Federal de Societats Obreres.

Malgrat això, el govern decretà una nova lleva de 40.000 homes el 30 de març de 1870 provocant així un seguit d'avalots a tot de poblacions catalanes, sobretot al Pla de Barcelona, començant per l'assalt als ajuntaments de Sants, Sant Andreu

Anècdotes històriques

I Sant Martí de Provençals, on es cremaren les llistes del cens. La lluita més intensa, però, va tenir lloc a la vila de Gràcia, encara no anexionada a Barcelona.

El general Eugenio de Gaminde y Lafont, capità general de Catalunya, declarà l'estat de guerra i el 4 d'abril, dia previst per al sorteig, la campana de la torre del rellotge, davant l'Ajuntament de Gràcia, batejada amb el nom de la Marieta, va començar a tocar a sometent, la crida a la revolta. Un nombrós grup de dones assaltà l'Ajuntament fent una gran foguera amb les llistes, el registre de propietats i un munt de mobles, mentre l'excalcalde republicà Francesc Derch i Alió organitzava els 200 revoltats i l'alçament de barricades amb arbres tallats i llambordes arrencades del paviment. Va aparèixer un canó que una societat secreta internacional, nacionalista i liberal -els carbonaris- tenia amagat en un magatzem de l'actual carrer del Canó, per reforçar les barricades.

La vila va ser bombardejada repetidament des del Passeig de Gràcia i del de Sant Joan i un dels projectils va encertar la campana i la va esquarterar. Es diu que una dona, des d'un balcó, va seguir estirant la corda de la campana fent-la sonar, amb so estripat, de manera ininterrompuda fins el dia 9, dia en què les tropes van aconseguir entrar a la plaça. Moltes cases van quedar destruïdes, va haver-hi més de 200 detencions i 30 persones van ser afusellades. Per la seva virulència Gaminde aviat fou motejat com el general Bum-Bum, pel ressò continuat dels canons a les seves ordres.

El primer diumenge d'abril, més d'un centenar de veïns del barri reproduïen i teatralitzen aquests fets amb gran realisme i un munt de trets. ✨

Ser de la ceba

Lluís Valls Mari

A la vida, per a qualsevol qüestió, penso que indefugiblement tenim dues opcions o camins per a escollir. Evidentment que pots no triar-ne cap i en aquest cas et quedes al mig com el dijous.

Serveixi aquest començament per establir, sempre sota el meu punt de vista, que tant en la vida familiar com a la social, política o comercial hem de prendre partit en totes les decisions que ens planteja el dia a dia.

Catalanisme, o com deia l'Avel·lí Artís Gener "Tisner" "ser de la ceba", és igual a **independentisme**?

Jo diria que sí, tot i que hi ha gent que diu que se sent catalanista però no independentista.

Si mirem una mica la història –ara amb Google és molt fàcil i ràpid–, veurem que el catalanisme neix a rel d'una necessitat d'autoafirmació i d'un sentiment de llibertat, amor a la terra, cultura, llengua i administració; pilars bàsics per autogovernar-se un poble, estat o nació.

A favor de l'estatut de Núria el 24 d'abril de 1932 a la PI de st. Jaume

Col·locació als anys 70 d'una placa al Fossar de les Moreres on des d'aleshores hi crema permanentment una flama en honor als defensors de 1714.

Ja fa més de tres segles que Catalunya està sotmesa per una força imposada i aquesta reivindicació és des d'aleshores, des de l'engany inicial, que creix i es vol fer sentir. Reclama el que és seu i li pertoca, res més. De fet el que vol l'independentisme d'ara és el mateix que demanava el catalanisme, ja al segle XIX. Entre d'altres, amb el recolzament –una mica innocent– a les guerres carlines, els Memorials de Greuges, la Primera i Segona República, la Mancomunitat, la Guerra Civil, la Nova Cançó, la gran manifestació de l'11S del 76 a St Boi, l'1 d'Octubre del 17 o l'última Diada del 23 a Bcn.

Manifestació a Barcelona el 1977 on es clamava "Llibertat, Amnistia, Estatut d'autonomia"

Sempre és el mateix i no és encertat dir, com protestava l'Àngels Barceló, que les manifestacions dels anys 70 eren una altra cosa i que l'independentisme els havia robat el goig de ser catalans i celebrar la Diada com a un dia molt maco de festa. L'Onze de Setembre és una data per a reivindicar i de lluita i Sant Pere o Nadal són festes per a celebrar! Penso que això s'ha de tenir clar.

Em costa molt de creure, o que em vulguin fer creure, que el catalanisme

Fotografia de la bifurcació d'una via de tren. Imatge que va servir per a la campanya del Referèndum del 2017

només reclama la llengua, la cultura, l'orgull de ser català i que ja li està bé ser una regió d'Espanya. Em costa molt de creure que el catalanisme s'hagi descafeïnat tant i que finalment s'hagi sotmès a Felip V i VI. Em costa de trobar una altra paraula per a definir a qui creu que Catalunya no vol res més que sentir-se bé dins de l'estat espanyol. Busquin vostès però, si us plau, una altra paraula per a autodefinir-se; no fer-ho seria una burla per a aquells que van donar la vida o es van deixar la pell per a recuperar la llibertat del seu poble.

Penso que només hi ha, com deia al principi, dues maneres de veure-ho. L'any 2017 quan es va fer la campanya del referèndum es va publicar un cartell on es veia una via de tren que es bifurcava; i és aquesta la pregunta: -Vols anar cap a un costat o cap a l'altre? És el sí o el no, el blanc o el negre, el que et convé o el que no et convé.

Tu decideixes però no et quedis al mig.

.../ Ser "catalanista" i al mateix temps "contrari a la independència" em sembla un menú degustació difícil d'empassar. És com ser amant dels tríos però estar en contra d'anar al llit amb més d'una persona a la vegada.../

Catalanistes espanyolistes
7/6/13
Empar Moliner / Ara Andorra

DOBLES

Ara les parelles són figures doblades, objectes repetits o còpies verdaderes. 8 bolets, 4 fulles i 1 cargol no és el títol d'un conte esbojarrat. A la vista estan.

Passatemps

Elena Feliu

@elenafeliuillustradora

Parera

DES DE 1975

DELIVERY - TAKE AWAY

www.frankfurtparera.com frankfurtparera

el cullerot Sant Felip 45 - El Masnou
93 540 97 41

DE TOT PER A LA CUINA

www.elcullerot.cat • elcullerot@hotmail.com

EL CLIC DE SERVI FRUIT
DE LA BOTIGA A CASA

WWW.SERVIFRUITMASNOU.COM

C/. Sant Miquel, 41 - El Masnou
93 333 05 70

Can Ventura
des de 1964

Vedella • Xai • Porc
Pollastre • Embotits

Pg. Romà Fabra 18,
El Masnou / 935 557 395

Construcció i manteniment de jardins

Jardineria Eloy Borrallo

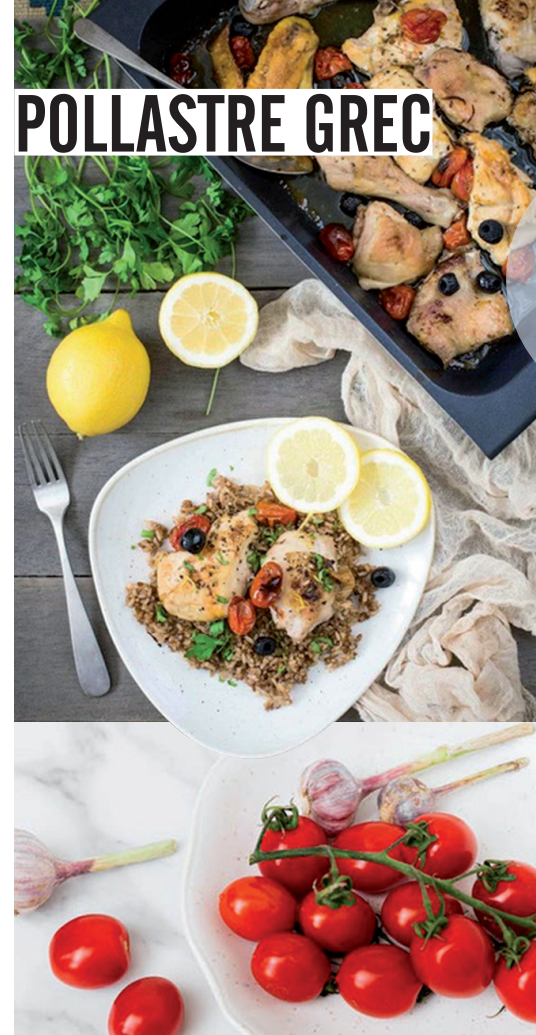
649 700 551

TEMPUS COLLECTION
creada pel Rebot dels Sentits

TEMPUS gin
MADRIDES DEL MARESHI
creada pel Rebot dels Sentits

EL REBOT DELS SENTITS
El teu celler Gourmet al Masnou
DIUMENGES MÀTI OBERT
Passeig Romà Fabra, 25 · El Masnou
Tel. 93 178 22 97 · www.7devi.com

POLLASTRE GREC

La cuina de l'Antonia

El cullerot

3/4 d'hora
6 persones

Ingredients

- 1 kg pollastre desossat amb pell
- 200g cirerols
- 1 llauna olives negres
- 1 llimona
- 2 cullerades orenga
- sal, pebre negre i oli d'oliva verge

Preparació

- 1 Escalfem el forn a 180°
- 2 En una safata de forn posem els trossos de pollastre. Hi afegim l'oli, la sal, el pebre i l'orenga. Ho barregem tot bé amb les mans per a que queditot impregnat.
- 3 Aboquem el suc d'una llimona i una mica del pell ratllada i ho removem de nou.
- 4 Hi posem els cirerols ja nets i les olives negres ben repartides.
- 5 Ho deixem coent-se al forn de 30 a 45minuts, depenent de la mida dels trossos.
- 6 Passat aquest temps, engeguem el grill per a daurar una mica la pell del pollastre.
- 7 A punt !!!! Ho podem servir acompanyat d'una mica d'arros, per exemple.....

El maridatge de l'Enric

El Rebot dels Sentits

FRANCOLÍ

Celler Castell d'Or
Denominació d'origen CAVA
Varietats Trepat 100% Anyada 2022
format 75 cl. Graduació 11,5 % vol.

Els escumosos de qualitat rosats estan de moda, com ara el CAVA que us presento. Francolí brut rosat elaborat per Castell d'Or a Conca del Barberà, concretament a l'Espluga del Francolí. Aquest CAVA rosat és el millor que podreu tastar per la seva relació qualitat, preu, ja que estem parlant d'un cava per sota de 8 € i una gran qualitat per la seva llarga criança. És un rosat elaborat amb Trepat 100% això li atorga a aquest escumós molta complexitat, notes especiades i una cremositat perfecte per acompanyar aquest pollastre estil grec, amb les seves olives negres, espècies i tomàquets. Comencem a donar el valor que es mereixen els escumosos de qualitat rosats, ja que, ja no són només pels aperitius, sinó que ja poden acompanyar tot un àpat tan fresc i original com el que us portem aquest mes.

Salut i Vi.

Joana Bofarull Cervera

Us heu parat mai a escoltar un orgue?
I a pensar en el virtuosisme que suposa tocar-lo?

Considerat l'instrument més gran, amb dues files de teclats, centenars o milers de tubs de diferent longitud, pedals i palanques per anivellar i buscar l'harmonia, és «el rei dels instruments», segons definició atribuïda a Mozart.

Doncs bé, us intentaré descriure el munt de sensacions del concert d'orgue, al que vaig tenir el privilegi d'assistir, a l'església de Santa Maria del Remei, del barri de les Corts de Barcelona.

A punt per a deixar anar les notes, els tubs de l'orgue argentats, majestuosos, es preparaven per al recital. En aquella espera silenciosa, gent diversa, i senyores, moltes senyores soles, i, al meu costat un home vell, vestit de diumenge, esperàvem serenament l'inici del concert.

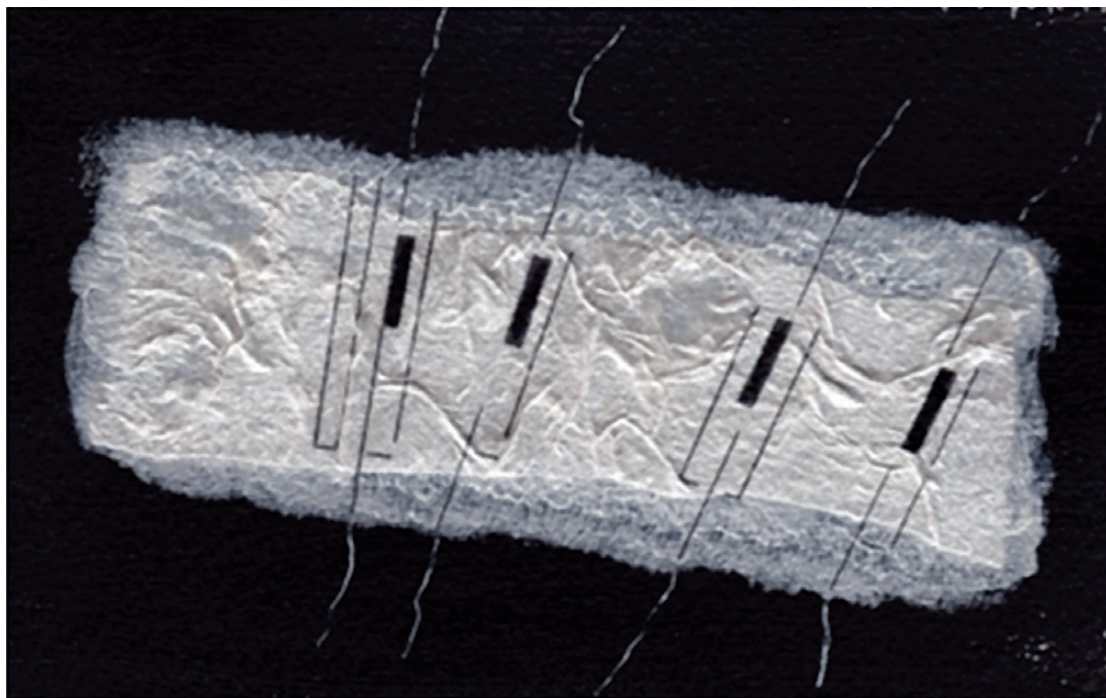
Tot d'una, la música, protagonista, s'imposà cautelosa embolcallada de misteri. Amb tímidesa, començaren a sonar les notes, que pujaven i baixaven amunt i avall del teclat enfilant-se al

compàs del ritme exacte expressat al pentagrama... I, en aquella quietud monacal, ressaltaren altius i brillants els sostinguts i els bemolls trasbalsats per tanta bellesa.

La Mare de Déu, il·luminada; els sants ben atents als sons que l'orgue els enviava i uns llumets vermells damunt d'unes làmpades suspeses posaven color al recolliment de l'espai clerical. Notes lentes encongien el cor quan, de sobte, l'organista pressionant els pedals amb energia exalçà la quietud, despertant el son letàrgic musical. El concert d'orgue s'acabava amb un final trepidant: el Carillon de Westminster, «24 Pièces de fantaisie», Suite No. 6, Op. 53, de Louis Vierne.

Aquella tarda, ens vam endur un trosset de pau del més enllà; un regal de Juan de la Rubia, i Bach, i Saint-Saëns, i Viernes, i Frank, i Gigout...

Certament, havien cantat els àngels. ✱

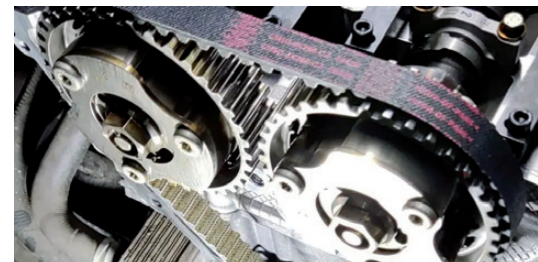

gravat JOAQUIM BEL |

LA CORRETJA DE DISTRIBUCIÓ

Peça vital per al funcionament del motor dels vehicles

Automoció Sant Miquel

La **corretja de distribució**, també coneguda com a corretja de sincronització, opera com una partitura invisible que coordina la coreografia precisa entre el cigonyal i l'arbre de lleves al motor. Aquest ball sincronitzat determina l'obertura i el tancament de les vàlvules, permetent que el combustible entri i els gasos de fuita surtin en el moment adequat.

Les causes d'un trencament de corretja de distribució poden variar, però sovint es relacionen amb el desgast i l'envelliment natural de la peça. El material de la corretja es pot degradar amb el temps a causa de l'exposició a temperatures altes i tensions

constants. A més, la manca de manteniment periòdic, com el reemplaçament segons les recomanacions del fabricant, augmenta significativament el risc de trencament. En alguns casos, la causa pot estar relacionada amb peces auxiliars, com politges defectuoses o tensors inadequats, que poden exercir pressió addicional sobre la corretja.

Les conseqüències de trencament de corretja de distribució són dramàtiques. El motor pot quedar fora de sincronia, causant col·lisions internes entre les vàlvules i els pistons. Això pot resultar en danys costosos, com vàlvules doblegades, culates fracturades i fins i tot danys al cigonyal. En els pitjors casos, el motor podria quedar inservible, requerint una reconstrucció costosa o fins i tot la substitució completa. Un manteniment preventiu pot evitar aquests problemes i assegurar un rendiment continu i fiable del motor. La inversió en el reemplaçament oportú de la corretja de distribució és una mesura intel·ligent per protegir tant la inversió al vehicle com la seguretat dels ocupants. ✱

Taller mecànic al Masnou amb més de 45 anys al sector dedicat a la reparació i manteniment

Automoció
SANT MIQUEL
Des de 1992

Sant Miquel 10, el Masnou • 93 540 3436

API

Col·legi d'Administradors de Finques de Barcelona-Lleida

Finques Puig S.L.

COMPRAVENDA - ADMINISTRACIÓ - ASS. JURÍDICA

Mossèn Jacint Verdager 14 - El Masnou

93 555 10 60 • 93 555 17 61 • fax 93 555 28 90

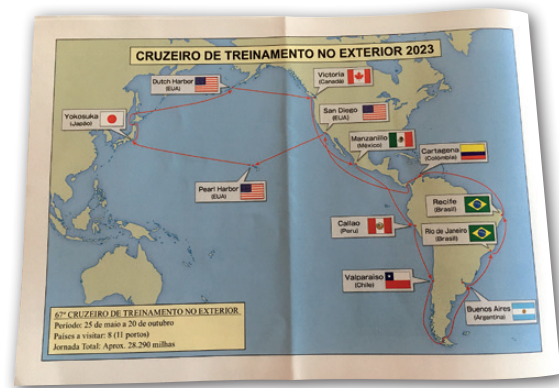
www.finquespuig.net • info@finquespuig.net

Corresponsal del Brasil

ILHA DE MOCANGUÊ

Joan Maresma i Duran

L'anomenat Complexo de Mocanguê es troba en una illa dins de la badia de Guanabara, a la ciutat veïna de Niterói, i és la Sede da Esquadra Brasileira.

Recorregut Vaixells Japonesos

Hi ha aquí dues bases de la marina de guerra del Brasil separades pel pont Rio-Niterói. La més antiga és la Base Naval Almirante Castro e Silva, fundada el maig de 1941 i coneguda amb el nom de Base de Flotilha de Submarinos. La segona és la Base Naval do Rio de Janeiro, de 1944 –de quan el Brasil va entrar a la Segona Guerra Mundial al costat dels aliats–, on són atracats els principals

vaixells de la marina excepte el portaaeronaus Atlàntico, que normalment és en un moll de Rio, i el vaixell escola Brasil.

Dies enrere hi vam estar, ja que dos vaixells de l'esquadra d'entrenament del Japó van fer una parada a la ciutat carioca, el Js Kashima –una fragata– i el Js Hatakaze –un destructor–, de les anomenades Forces d'Autodefensa del Japó. Aquest país, oficialment, no té forces armades tot i que els últims anys ha augmentat moltíssim el seu pressupost de defensa.

Aquests vaixells estan fent un periple arreu del món de cinc mesos. Van sortir de Yokosuka, van anar a Dutch Harbor, a Alaska, van baixar fins a Victoria, al Canadà, Manzanilla, a Mèxic, van creuar el canal de Panamà i van aturar-se a Cartagena de Indias, a Colòmbia, i van seguir direcció sud, parant a Recife i Rio de Janeiro.

Des de sempre, m'han atret els exèrcits i les màquines de guerra. Potser per allò de Si vis pacem, para bellum –si vols pau, has d'estar

Vaixells de l'esquadra d'entrenament del Japó, el Js Kashima –una fragata– i el Js Hatakaze –un destructor

Marineria

preparat per la guerra; els romans eren ben savis–, que crec que és una gran veritat perquè els humans més aviat som violents i salvatges. Ja soc molt gran per entrar a qualsevol exèrcit i encara més vell per allistar-me de voluntari a qualsevol guerra. Espero no viure'n cap en els trenta anys que –suposo i espero– em queden de vida.

Visitar aquests dos vaixells em va semblar molt interessant: els oficials i mariners van ser molt amables i vam poder parlar amb algun oficial –no he entès mai la jerarquia de la marina: capità de corbeta, capità de fragata, contraalmirall; em sembla més senzill l'exèrcit de terra o de l'aire–, que tenia un anglès de pa sucat amb oli –realment no sé com ho fan els japonesos; els pocs que he conegut xampurregen l'anglès i poca cosa més– i ens va explicar que al Pacífic Nord van passar una tempesta de por. A coberta –no ens van deixar entrar a l'interior– també hi havia personal treballant en el manteniment de les naus. Una vida dura, de molts sacrificis. Les embarcacions van sortir de Rio el dia 15 d'agost i van anar cap a Buenos Aires per després enfrontar-se a l'estret de Magallanes –una zona d'onades gegantines, ens van dir– i van pujar cap a Valparaíso, a Xile, Callao, al Perú, San Diego,

als Estats Units, Pearl Harbor, a Hawaii, i arribaran al Japó el dia 20 d'octubre. No sé pas com ho va fer Cristòfol Colom, al segle XV, per travessar l'Atlàntic en una xalupa sense GPS. Aquest fet sí que té mèrit.

Visitar l'Ilha de Mocanguê també em va agradar molt. A les zones militars normalment no s'hi pot entrar i els controls van ser repetits. Són sempre a llocs espectaculars –moltes eren talaies– i la vista del pont Rio-Niterói, construït de 1967 a 1974, em va semblar fascinant: una obra d'enginyeria superba.

M'agrada estar a llocs nous. ✨

Pont Rio Niterói

Js Hatakaze, un destructor

@LAMAGNOLIATAVERNA

93 504 90 90

La Magnòlia

CUINA INTERNACIONAL AL MASNOU

Carrer de Buenos Aires, 22

DIMECRES A DIVENDRES
20.30-24

DISSABTES I DIUMENGES
13.30-15.30 / 20.30-24

Take away amb GLOVO

EL PERQUÈ DE TOT PLEGAT

Joan Camps Ortiz

Tot va començar el 20 de novembre de 1975 quan la multitud feixista de panxes contentes honraven el cos present de Franco agraint-li les prebendes acumulades durant la dictadura, mentre la majoria silenciosa feia la viu-viu conformada en les llibertats coartades enmig d'una pau edulcorada pel turisme progressiu, una mena d'oxigen econòmic per a les famílies treballadores que es conformaven en accedir a un habitatge digne amb telèfon, nevera, televisió i cotxe, quedant-se al marge de la dictadura.

Una oportunitat única per instaurar la democràcia de mínims de la majoria de països europeus, amb l'opció de ser neutrals i convertir-nos en la Suïssa mediterrània on conviuen tres idiomes de ple dret i un gran respecte pel dialectes locals i, a la vegada, incloure els valors democràtics aconseguits en els països nòrdics on cadascun dels seus idiomes conflueix en l'idioma anglès com el millor esperanto existent, al contrari del castellà que, per molt que li diguin espanyol, no ha deixat vot ni veu a cap de les colònies adoctrinades en el catolicisme cacic que dreta i ultradreta vol imposar, deixant-los en la pobresa més absoluta.

Mort Franco, no ens calia inventar res per progressar democràticament, només havíem de copiar el bo i millor existent, allunyant-nos de l'encotillament imposat a sang i foc pel cop d'estat del 1936 que, amb l'aquiescència de l'Església més retrograda, va implantar el sectarisme inquisitorial del Nacionalcatolicisme.

Malauradament, Franco ho havia lligat tot perquè res canviés en cas de la seva mort, i just dos dies després fou el seu Consell de Regència que, en funcions transitòries de la prefectura de l'Estat davant del les Corts, va anomenar Joan Carles I com a successor del dictador a títol de Rei, qui a la vegada va designar l'incompetent Carles Arias Navarro com a president del Govern. Sortosament el distanciament va ser tan inevitable, que just l'1 de juliol el propi Joan Carles I forçava la dimissió de Carles Arias Navarro substituint-lo per Adolfo Suárez. Un gir que va entaular el regim franquista amb els líders dels diferents partits polítics de l'oposició democràtica, tolerant la participació de

forces socials més o menys legals en un diàleg acceptablement constructiu de cara a instaurar un règim democràtic a Espanya.

Aleshores fou Torcuato Fernández Miranda, que Presidia les Corts franquistes, qui enmig de moltes tensions va redactar la Llei per la Reforma

Política que fou sotmesa a referèndum el dia 15 de desembre de 1976, proposant la derogació tàcita del franquisme i la convocatòria de les primeres eleccions democràtiques impensables des del febrer de 1936.

Seguint la lògica dels esdeveniments, la coalició d'UCD, liderada pel propi Adolfo Suárez va ser la més votada i en ell va recaure formar el primer govern de la transició i la redacció de la nova Constitució, la qual

va ser aprovada el 29 de desembre del 1978 amb el 87,78% dels vots emesos pel 58,97% del cens electoral.

Fins aquí anàvem pel bon camí de la reconciliació, però a principis de 1981, fou Victoria Prego qui va fer palesa la intenció referendària de poder escollir entre monarquia o república quan les enquestes assenyalaven la república com guanyadora, però per aquesta raó es va desestimar, donant per intocable la monarquia del neci Joan Carles I a títol de Rei. Aquesta i altres raons van provocar el distanciament de l'emèrit amb Suárez provocant la seva dimissió, i en nomenar a Calvo Sotelo com nou president, tot se'n va anar en orris amb l'aparició dels patrioters Tejero, Armada i Milans del Bosch que, amb un cop d'Estat en tota regla, anomenat 23-F, ara inspiren el retorn d'Aznar. ✱

EXPOSICIONS

Del 2 de setembre al 26 d'octubre

Fotografies CATALUNYA NATURA Obres de Toni García Camps

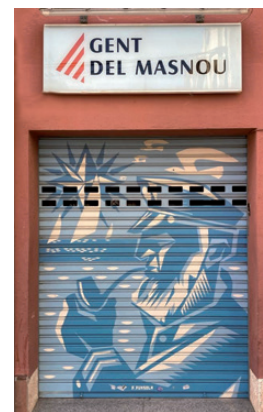
Degut a les obres que properament es duran a terme a la nostra seu, aquesta exposició podrà quedar interrompuda per a ser traslladada a la nova sala d'exposicions, quan sigui inaugurada.

PETITS ENCANTS a favor de DISMA

Es van celebrar el passat 17 de setembre amb una recaptació de 463 €.

Gent del Masnou agraeix la generositat de les persones que van donar objectes a vendre i als qui els van comprar.

CANVI DE DOMICILI

Donat que en breu començaran les obres de remodelació dels espais que ocupa Gent del Masnou, si bé encara en dates a determinar, la exposició de fotografies i les classes de ioga i gaita podrien quedar interrompudes

abans de final d'octubre. Qualsevol novetat al respecte serà anunciada puntualment al nostre web.

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

“Autoritzo a Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat”.

CURSETS DE GAITA ESCOCESA

Dimecres de 18,30 a 20 h.

Informació a: gentdelmasnou@gmail.com

CLASSES DE IOGA

Classes de meditació, respiració i relaxació impartides per **Jordi Berrocal** professor de Kundalini-ioga. Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda. **Els dimarts de les 18,30 a 20 h.** Preu trimestral 80€, socis 70€
Inscripcions jordiona@hotmail.com
tel. 695 389 304 Lloc Gent del Masnou - c/ Dr. Agell 9 - El Masnou

Panellets de les pastisseries del Masnou

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ GRANJA

Matalí

Prat de la Riba 4 - El Masnou
93 555 04 60

david
pastisser

MMACE02 (Millor Mestre Artesà Xocolater d'Espanya 02)

Medalla de bronze MMAPE03 (Millor Mestre Artesà Pastisser d'Espanya 03)

Mestre Pastisser

Finalista (Millor Pasta té d'Espanya 15)

Navarra 100 • 93 555 34 75 • El Masnou
pastisseria@davidpastisser.com • www.davidpastisser.com

La Moreneta

PASTISSERIA • CONFITERIA

Itàlia 31 - El Masnou
935 553 564